

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 5. Vbi caninâ, alijsq[ue] figuris homines nascantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

Caphres, Æthiopes, Mauritanos, & Ægyptios, nigri homines, quia ita soli natura, & solis flagrantia fert, non æstimantur deformes, sed venusti; ac si ad eos Europæus, aut albæ cutis homo accedat, pro monstro aspicitur. Quod etiam in gigantibus, apud gigantes; & apud pygmæos, in pygmæis fieri, credibile est. Nos pumilos, tamquam hominum compendia, admiramur, quia raritas gignit stuporem: non admiramur, si omnes pumili essemus. Qua de causa Nicephorus, cum de Pygmæo, qui per dici similis inuentus est, narrauisset, adiecit: *Sed etsi hic vnus, aut alter Pygmæus fuit, non tamen populi, in hoc Occidente, vquam comperti sunt.* Quo loco indicat, etsi non in hoc Occidente, attamen alibi populos integros staturæ curtioris reperiri. Et certè patriam cuique quasi parentem esse, multumque & in corpora & in ingenia posse experientia quotidiana demonstrat; sicut & de cælestium siderum afflatu. Hinc illud Ptolomæi effatum est: *Terrestres vultus vultibus cælestibus subiiciuntur.*

§. V.

Vbi canina, alijsq; figuris homines nascantur?

Non

Niceph.
l. 12. c. 37.

Solin.
cap. 32.

Marcus
Polus l. 3.
c. 18.

Ioan. de
Plano Mi-
norita.
apud An-
tonin. tit.
19. cap. 8.
§. 18. Le-
gati de
reb. Tart.
l. 1. cap. 9.
Vinc. hist.
l. 31. c. 11.

Non disputo hîc, qua vi naturæ, aut quo genere pœnæ, certæ gentes caninæ reperiantur. Nam Solinus tradit, Cynamolgos habere caninos rictus, & promula ora. Et alibi, *Megasthenes*, inquit, *per diuersos India montes, esse scribit nationes capitibus caninis, armatas unguibus, amictas vestitu sergorum; ad sermonem humanum nulla voce, sed latratibus tantum sonantes asperis rictibus.* Suffragatur huic Marcus Polus, qui Indias illas perllustrauit, scripsitque, in Insula Angaman, non solum capite ipso canino, verum etiam oculis dentibusque caninis, & anthropophagos esse. Quod & de Nicouerra Indica vrbe alij, alij etiam de quibusdam Tartaris memorant. Nam Ioannes de Plano, & quidam Prædicatorij ordinis, apud Tartaros, Apostolicæ sedis legati referunt, inibi gentem esse quamdam canina facie, quæ cum veris Tartaris æterna odia exercet, miraque, cum illis, arte bellum gerit. Hybernum tempus obseruat. Summo frigore, corpus aquis mergit, madentia membra in arenis circumuoluit. Glaciata, per hunc modum, cute, quasi ferreo tergo loricatæ cohortes pugnam securæ ineunt, contemnuntque

que sagittas Tartarorum, glaciem non penetraturas. Victum hostem solis dentibus unguibusque dilaniant. Ceterum, etsi viri sint tales, ac nonnulli etiam pedibus bubulis, feminae tamen humanum vultum gerunt. Paria de cynocephalis Aegyptiorum narrantur. Quae aliqui temerarie fabulis annumerant. Alij aiunt, fieri daemonum illusionem: alij caelo sideribusque non improbabili sane sententia ascribunt, cum haec monstra, non, sicut apud nos, in Europa, singularia tantum, & ex prodigio, sed, secundum ipsam quodammodo loci naturam, usitate nascantur. Ornat & haec varietas naturam tam scite in rebus ludentem, & ostendentem, non virum tantum, sed & feminam, non album modò, verum & nigrum; neque humana duntaxat, sed etiam canina facie homines se posse producere. Augustinus, siue quisquis author est, ad Fratres in eremo scribit, se ad monstra caput non habentia, & oculos in pectore praeportantia, atque unoculos, serendi Evangelij causa, profectum. Talibus concionari magni laboris, insignis praemij est, ut vel hinc Deus habeat causam naturae permittendae, ut erret. Quamquam

Ælian.
lib 6. hist.
cap. 10. &
l. 10. c. 26.

Aug. ser.
37. ad fratres in
Erem.

quam

quam neque Deus erret, neque Natura, si dispositiones, si locum, si influxus siderum spectemus, quorum diuersi concursus, diuersos exigunt effectus. Et apud ordinariè monstrosos, tales monstrosi non existimantur, licet maximè sint: non enim se, sed alios, ad se solent æstimare.

§. VI.

Luna aliorumq; siderum influxus etiam in monstra multum posse.

Multum autem in hac re etiam facere caelestium corporum operationem, exemplo recenti possumus docere. Nostra enim memoria, Halæ, in Tyroli, iuuenis cetera egregius, sed ibidem patre Iudæo natus, nomine Bonaquistus, admirabiliter in ventre monstrosus fuit. Quippe crescente luna, inde sic illi quoddam taurinum excrecebat caput, non sine cornibus, vt caligæ illius nequaquam satis possent constringi. Qua de causa, semper crescente luna domi se continebat; decresciente autem eadem, quia & monstrum decrescens se se intra viscera reuocabat, aut detumescebat potiùs, foras prodibat, zona iam arctiore. Quod & in alio iuvene, hîc Ingolstadij fuit videre, cûi itidem, semper luna auctiore, altera